

Antidogma - NATO: a birodalmi pitbull

2012 július 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Egyesek naivan azt gondolhatják, hogy a NATO-nak logikusan el kellett volna tennie a Varsói Szerződés feloszlásakor. Annak a ténynek azonban, hogy nem ez történt, és hogy éppen ellenkezőleg: egyre agresszívabb szerepet szántak neki (Jugoszlávia megtámadása, túlterjeszkedés a geopolitikai zónáján, közvetlen részvétel a „terrorizmus elleni” háborúban stb.){...}

{...}, inkább arra kellene készítenie, hogy az 1991 előtti létezése igazolásának érvényét is megkérdőjelezzük.

Valójában ezt a négy évtizedet ritkán vonják kétségbe, mivel a Varsói Szerződés által képviselt fenyegetést nagyon is valóságosnak tekintik. Vajon egy NATO-hoz hasonló katonai szövetség pusztán léte nem teszi eleve lehetetlenné egy valóban multilaterális világrend létrehozását az ENSZ égisze alatt? Ténylegesen a NATO létezése már kezdettől fogva aláásta az ilyen világrendet.

Lényeges momentum, amelyről általában megfeledkeznek, hogy a Varsói Szerződést majdnem hat évvel a NATO után hozták létre, 1955. május 14-én, és ez már önmagában is hitelteleníti a szokásos érvet, miszerint a NATO csupán reakció volt a Varsói Szerződés fenyegetésére. Valójában éppen fordított a helyzet: a Szovjetunió és kelet-európai vazallusai alkotta „béketábor” a Varsói Szerződés megalakításával Nyugat-Németország NATO-ba való integrálására és újrafelfegyverzésére válaszolt.

Az Egyesült Nemzetek 1945 novemberében ratifikált alapító okirata pontosan meghatározza a háború elkerüléséhez a tagországokra háruló kötelezettségeket, egyértelműen előírva számukra, hogy egyesítsék erőiket a béke fenntartása érdekében és közösen tegyenek hatékony erőfeszítéseket a békét fenyegető veszélyek megelőzése és elhárítása végett. Az ENSZ célja „...békés eszközökkel rendezni (...) a béke megszegésére alkalmas nemzetközi jellegű nézeteltéréseket vagy helyzeteket...” Akkor tehát mi értelme lehetett egy 12 országot elszigetelő katonai szövetségnek, ha minden ország szintén elhatározta, hogy egyesítik erőiket a béke fenntartására?

Alig három évvel az ENSZ Alapokmányának az aláírása után a főbb európai gyarmattartó hatalmak (az Egyesült Királyság, Franciaország, Hollandia, Belgium) és Luxemburg megkötik a Brüsszeli paktumot, amely egy évvel később a NATO csírájává fog válni. Az általuk létrehozott katonai szövetség kiürítette az Alapokmányban lefektetett elvek és kötelezettségek értelmét. A támadó fegyverekkel felszerelt országok exkluzív klubjában való önvédelem állítólagos szükségessége azt jelezte, hogy ezek az elvek csupán írott malaszt maradtak számukra.

„Tudják, hogy mi a politikánk alapja? A félelem. A félelem önként, a kormányuktól, a politikájuktól.” 1948

szeptemberében Paul-Henri Spaak elmondja híres „cidriz?s” beszédét az ENSZ-ben, amelyet lényegében a NATO egy évvel kés?bbi létrehozását igazoló hitvallásnak tekintenek. A belga diplomácia vezet?je valójában a néhány hónappal korábban megkötött Brüsszeli paktumot védelmezte. Felszólalásában Spaak kihagyhatatlanul utalt a „szabad világ” eszményeire, a nyugati és demokratikus civilizáció értékeire – szemben a totalitarizmussal.

Megállapítható, hogy ez a fajta retorika az id?k folyamán nem sokat öregedett, csupán a „totalitarizmus” helyébe a „terrorizmus” lépett... 1948-ban az USA volt az egyetlen atomhatalom, amely a Hiroshima és Nagaszaki elleni b?ncselekményeket – akárcsak korábban Drezda esetében – nem azért követte el, hogy a már kapituláció el?tt álló ellenségeire nyomást gyakoroljon, hanem valójában a Szovjetuniót fenyegetve állami terrorizmust gyakorolt, Koreában pedig a japán megszállók helyébe lépett – a koreaiakat sújtó atrocitások tekintetében is. A hollandok igyekeztek vérbe fojtani Indonézia függetlenségi törekvéseit. Alig szabadultak fel a náci megszállás alól, a franciák nyomban a gyarmataikon vettek revánsot a németekt?l elszenvedett megalázó vereségükért: Indokínában 1946-tól nyolc évig folytatták a „tisztoztatást” (miel?tt átadták volna a stafétát az amerikaiaknak), Madagaszkár „pacifikálása” pedig csaknem 90 ezer áldozattal járt 1947-ben.

Ami a belgákat illeti, nekik köszönhet?en a kongóiaknak igencsak sajátos elképzeléseik lehettek a „szabad világ” ideáljairól. Arról nem is beszélve, hogy Salazar Portugáliája is tagja lett a „szabad világ uniójának”, nyilván mert osztozott a többiekkel a „félelemben”. „Ennek a rendszernek (a nyugati liberális demokráciának) hatalmas el?nyei vannak: elutasítja az er? és az er?szak alkalmazását. Bízik az ember józan eszében és bölcsességében” (további részlet Spaak beszédéb?l). Nem biztos, hogy a világ maradékának is ilyen rövid a memóriája. A szabadság védelme? Demokrácia? Az id? távlatából csupán nyilvánvaló álszenteskedés a gyarmatbirodalmak részér?l, amelyek azzal voltak elfoglalva, hogy megpróbálják megvédeni érdekeiket a vérben. És ma ugyanezen hatalmak gyakran annak a szükségességével igazolják katonai szövetségüket, hogy tiszteletben tartassák az emberi jogokat azokban az országokban, amelyek a múltban már épp eléggé kiélvezték a kényszer? gondoskodásukat.

„Miénk a világ gazdagságának 60 százaléka, de a népességének csak 6 százaléka. Ebben a helyzetben nem kerülhetjük el, hogy ne irigyeljenek bennünket és ne nehezteljenek ránk. Valódi feladatunk a következ? id?szakban, hogy egy olyan kapcsolatrendszert találjunk ki, amely biztosítja számunkra ennek az egyenl?tlenségnek a fenntartását” (George Kennan, az amerikai külügyminisztérium politikai tervezésért felel?s vezet?je, 1948. február). A szovjet blokk 1991-es szétesése lehet?vé tette a világ gyarmatosító típusú újrarahódítását. A startjelet az els? öbölháború jelentette. Azóta a nyugati multik megemésztették Kelet-Európát, a makrancoskodókat pedig, mint Jugoszlávia, megzabolázták, ahogy kell. A NATO jelenléte Közép-Ázsiában és egyre nyíltabban vállalt ambíciója, hogy szükség esetén a világon mindenhol exponálja magát a nyersanyagforrások biztosítása érdekében, ugyanazon régi gyarmati politika folytatása.

Az egyik madárijeszt? elvesztése szükségessé tette egy másik elkészítését, és a „terrorizmus” kit?n? választásnak bizonyult, mert nem kell félni az id? el?tti megsz?nését?l. 1991-ben nem t?nt el a NATO, és ma ugyanaz indokolja a létét, mint 1949-ben. Ugyanúgy semmi.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló